

2 Μαΐου 2015

Ο ανάπηρος παππούς και ο Παράλυτος

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Συχνά φέρνω στο νου μου τον παππούλη μου. Ήταν

ένας πολύ γλυκός και ήρεμος άνθρωπος. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του τα πέρασε καθηλωμένος στο αναπηρικό καροτσάκι ή στο κρεβάτι του, γιατί τα πόδια του είχαν παραλύσει από μια νευροπάθεια. Μου άρεζε μετά το σχολείο να τρέχω κοντά του και να κάθομαι στην άκρη του κρεβατιού του. Του έλεγα τα νέα μου. Εκείνος άκουγε με προσοχή και μετά με συμβούλευε με αγάπη. Κι ύστερα τον παρακαλούσα: *«Πες μου, παππούλη μου μια ιστορία! Πες μου απ' τη ζωή του Χριστού, από τα θαύματά του!»*. Κι εκείνος μου διηγούνταν ολοζώντανες ιστορίες κι ήταν σαν να έβλεπα μπροστά μου τον Χριστό να διδάσκει, να θεραπεύει, να αγαπάει... Η αγαπημένη μου ιστορία ήταν αυτή που θα σας πω. Θα την πω όπως θυμάμαι να μου την διηγείται ο παππούς μου με ιδιαίτερη συγκίνηση.

«Ο Ιησούς βρισκόταν στα Ιεροσόλυμα. Περπατούσε στα στενά δρομάκια της πόλης περιστοιχισμένος απ' τους μαθητές του. Βρέθηκαν σε μια πλατεία. Μια πλατεία που συγκέντρωνε τους πονεμένους και δυστυχισμένους ανθρώπους. Γιατί άραγε; Βρισκόταν εκεί μια μεγάλη στέρνα, μια δεξαμενή νερού και γύρω-γύρω πέντε υπόστεγα με καμάρες. Από καιρό σε καιρό άγγελος σταλμένος από τον Θεό τάραζε το νερό της δεξαμενής. Ο πρώτος ασθενής κι ανήμπορος που θα έμπαινε στην δεξαμενή μετά την ταραχή του νερού γινόταν καλά από οποιαδήποτε ασθένεια κι αν έπασχε. Με την ελπίδα και την προσδοκία της θεραπείας λοιπόν μαζεύονταν εκεί, στις στοές γύρω από τη στέρνα, που ονομαζόταν Βηθεσδά, όλοι οι άρρωστοι και οι ανάπηροι, οι τυφλοί, οι κουτσοί, οι ταλαίπωροι όχι μόνο της πόλης των Ιεροσολύμων, αλλά και των περιχώρων. Πολλοί έρχονταν κι από μακριά. Το θέαμα και το άκουσμα ήταν οδυνηρό. Πρόσωπα παραμορφωμένα από την αρρώστια και τον πόνο, πληγές ανοιχτές, κολοβωμένα μέλη, βογκητά, κατάρρες, αναστεναγμοί...

Κάποιοι βρίσκονταν εκεί για πολύν καιρό, ίσως και χρόνια. Όπως αυτός ο παράλυτος για τον οποίο θα σου πω. Τριάντα οχτώ ολόκληρα χρόνια ήταν παράλυτος και πολλά από αυτά τα πέρασε εκεί, στη Βηθεσδά, περιμένοντας τον ερχομό του αγγέλου. Ο άγγελος ερχόταν και τάραζε τα νερά, αλλά πάντα κάποιος άλλος προλάβαινε να μπει και να θεραπευθεί. Δεν είχε κανέναν, βλέπεις, να τον βοηθήσει κι ώσπου να συρθεί και να φθάσει στη δεξαμενή, τον προλάβαιναν άλλοι. Κι όμως δεν έφευγε απελπισμένος. Έμενε εκεί δίπλα, να περιμένει, να προσδοκά, να

Ἦρθε ο Χριστός κοντά του. Απ' όλο το

αξιολύπητο πλήθος ξεχώρισε αυτόν τον άνθρωπο. «Θέλεις να γίνεις καλά;», τον ρωτάει. Μα ήθελε και ρώτημα! Αυτή δεν ήταν χρόνια τώρα η λαχτάρα του; «Ναι, Κύριε!», απαντά. «Θέλω, μα δεν έχω άνθρωπο να με βοηθήσει».

Πόσο σκληρή θα ακούστηκε εκείνη η φράση! «Δεν έχω άνθρωπο!»». Κανένας δε γύρισε, χρόνια τώρα, να τον δει με συμπάθεια και να τον βοηθήσει. Μόνος μέσα σ' ένα πλήθος ανθρώπων!

έκεται η
οστάζει. «

Μ' αυτή

την προσταγή τα πόδια του παραλυτικού δυναμώνουν, στερεώνονται. Σηκώνεται όρθιος, περπατά! Κουβαλάει στην πλάτη του το κρεβάτι του, γυρίζει στους δρόμους και τα σοκάκια της πόλης και φωνάζει και διαλαλεί πως είναι καλά, πως τον θεράπευσε κάποιος που ούτε το όνομά του δεν ξέρει.

Στη χαρά του εμπόδιο γίνονται οι υποκριτές Ιουδαίοι. «Είναι Σάββατο σήμερα», του λένε. «Δεν σου επιτρέπεται να κουβαλές το κρεβάτι σου και να περπατάς!». Ξέρεις, οι Ιουδαίοι τηρούσαν με υπερβολική αυστηρότητα την αργία του Σαββάτου. Ακόμα και τα βήματα που τους επιτρεπόταν να κάνουν ήταν μετρημένα! Μα ο θεραπευμένος πρώην παραλυτικός δεν τους δίνει σημασία. «Εκείνος που με θεράπευσε μου είπε να σηκώσω το κρεβάτι μου και να περπατώ», τους απαντά.

Δεν τον αγγίζει τίποτα. Η χαρά του είναι απερίγραπτη. Πηγαίνει στον Ναό, για να ευχαριστήσει τον Θεό κι εκεί συναντάει πάλι τον Χριστό, ο οποίος είχε στο μεταξύ απομακρυνθεί μέσα στο πλήθος. Πέφτει στα γόνατα να τον ευχαριστήσει.

«Κοίταξε, έγινες καλά», του λέει ο Χριστός. «

Πήγαινε στο καλό, αλλά πρόσεχε μην αμαρτήσεις, γιατί μπορεί να σε βρει χειρότερη δοκιμασία!»...

Σ' αυτό το σημείο ο παπούς μου σταματούσε τη διήγηση. Δεν μπορούσε να συνεχίσει. Τα μάτια του ήταν δακρυσμένα κι η φωνή του βραχνή από τη συγκίνηση. Ήξερα, καταλάβαινα πολύ καλά γιατί. Μια φορά ωστόσο τον ρώτησα διστακτικά: «Παπούλη μου, δεν θα μπορούσε και σένα να σε θεραπεύσει ο Χριστός; Τόσο που Τον αγαπάς; Τι είναι γι' Αυτόν να σου πει «Σήκω! Περπάτα!»;

Περίμενα αρκετή ώρα ώσπου να μου απαντήσει: «Ο Χριστός, παιδί μου, μπορεί τα πάντα. Κάθε στιγμή μπορεί να με θεραπεύσει. Φαίνεται όμως πως αυτή η αρρώστια που με κρατάει καθηλωμένο στο κρεβάτι, είναι το γιατρικό της ψυχής μου. Το ζητούμενο δεν είναι να θεραπευθεί το σώμα μας, που θα ζήσει σ' αυτή τη ζωή αλλά πέντε, δέκα - βάλε όσα θέλεις- χρόνια, αλλά κάποια μέρα θα τελειώσει σ' ένα μνήμα. Αυτό που πρέπει με λαχτάρα να ζητάμε από τον Χριστό είναι να θεραπεύσει την παράλυτη ψυχή μας που είναι αιώνια, που της χαρίστηκε η Βασιλεία του Θεού. Αυτή τη θεραπεία μου χάρισε ο Χριστός και Του είμαι βαθιά ευγνώμων!».

Κι εγώ είμαι ευγνώμων στον παππούλη μου, γιατί μου έδειξε τον δρόμο και την αγάπη του Χριστού από εκείνο το κρεβάτι που φιλοξενούσε την αναπηρία του...

Σταυρούλα Κουμενίδου

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

